

10 Vrijdag 26 April 2019

Dat het een zware operatie gaat worden, dat wist ik al. Toen er gisteren stap voor stap werd uitgelegd wat er nu daadwerkelijk gaat gebeuren, bleek dat nog maar ééns.

Tegen de operatie zelf zie ik niet op. Ik lig dan lekker te slapen, dus of het nou 12 minuten of 12 uur duurt, ik merk er toch niks van. Het enige waar ik weinig zin in heb is de periode vlak na de operatie. De eerste dagen wordt het verplicht op bed liggen, en daar ben ik niet zo'n ster in. Voor pijn na de operatie ben ik ook niet bang, want ik krijg een morfinepomp naast mijn bed die ik zelf kan bedienen. Ook krijg ik tijdens de operatie een urine katheter. Die zit er dus al in als ik mijn ogen weer open doe. Alleen moet dat pokkending er op den duur ook weer uit.....

Op 9 mei wordt de maagsonde onder narcose geplaatst en daarna is het wachten op de datum voor de operatie.

Toen we gisteren thuiskwamen vroeg Sharon me of ik me niet groter hield, als ik me werkelijk voelde. Dit is echt niet het geval. Natuurlijk weet ik dat het niet makkelijk gaat worden, en dat de afloop onzeker is. Ik voel me nu echter zo goed, dat ik het gevecht met vertrouwen aanga. En als het toch anders loopt, dan we met zijn allen hopen, dan heb ik in ieder geval geen maanden in de put gezeten (op een enkel dipje na).

Morgen is het dan eindelijk Koningsdag. Elk jaar kijk ik er naar uit, maar dit jaar meer dan ooit. Het vorige feest was om te vieren dat ik op de weg terug was. Dat liep even anders. Dit gaat (voorlopig) mijn laatste feestje worden en die breng ik door met vrienden, bekenden en de mensen waar ik van hou. Ik vermoed dat er morgen best wel een traantje zal vloeien, maar het grootste gedeelte van de dag wordt genieten!

Ik hoop morgen iedereen tegen te komen, en zondag lezen jullie wel weer hoe ik de dag ervaren heb.